О полку, полку! Гори брані
у тумані моїх очей.
У перевитій кров’ю рані
ще б’є крило і меч рече.

Доволі світлих сліз Горині
у срібній чаші сліз моїх.
Коли ж задумливій Волині
настане іскритися сміх?

Синіє в вічність цвіт билини.
О беззахисно голубий!
Ще зберігають світлі глини
блакить очей і сонце вій.

Ще кожна п’ядь дзвенить на грані
і кожен крок – по струнах ран.
О полку, полку! Поле брані
ще перемиє світла рань.